

ธรรมดัมครองชีวิต

โดย วิมล ดุลาการ

R14015

เมื่อข้าพเจ้าเกิดมาจนกระทั่งจำความได้ ภาพที่ข้าพเจ้าเห็นจนชินตาจากการปฏิบัติของแม่คือการตักบาตรไหว้พระสวดมนต์ทุกวันมิได้ขาด การปฏิบัติของท่านข้าพเจ้าจึงคิดว่าเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของแม่ ภาพนี้จึงเปรียบเสมือนคำสั่งสอนที่ไม่มีคำพูดหรือการสั่งการใดๆ จากแม่ แต่มันก็สามารถซึมลึกลงไปจิตใจของข้าพเจ้าได้ตลอดเวลา ข้าพเจ้าไม่ค่อยเห็นแม่โกรธ แม่เป็นคนอารมณ์เย็นใจดีอยู่เสมอ นี่คงเป็นอานิสงส์ของการทำบุญสวดมนต์ไหว้พระของแม่กระมัง

ภายหลังที่ข้าพเจ้าเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาและเข้าศึกษาต่อจนจบการศึกษาที่วิทยาลัยครูสวนดุสิต หลังจากจบการศึกษาได้ทำงานเป็นครูโรงเรียนสมถวิล พระโขงเป็นเวลา ๑ ปี และได้เข้ารับราชการครูที่โรงเรียนอนุบาลลพบุรี ๒ ปี ข้าพเจ้าก็ต้องลาออกเพื่อมาบริหารงานโรงเรียน “บรรจงรัตน์” ที่แม่ได้จัดสร้างขึ้นให้ ครั้งแรกข้าพเจ้าหนักใจเหลือเกินว่าจะทำหน้าที่ที่แม่มอบหมายให้ดูแลรับผิดชอบได้ดีหรือไม่เพราะตัวข้าพเจ้าเองมีประสบการณ์ในการทำงานน้อยมาก แต่เมื่อภาพการทำงานในชีวิตประจำวันของแม่ปรากฏขึ้นในมโนภาพของข้าพเจ้าแล้ว ทำให้ข้าพเจ้าเกิดกำลังใจทำหน้าที่ที่แม่มอบหมายให้โดยคิดว่าจะทำให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะจากการดำเนินชีวิตของพ่อและแม่นั้นสามารถนำมาเป็นคำสอนที่ดีให้แก่ข้าพเจ้าคือ ความอดทน อดกลั้น และอดออม ถึงแม้แม่จะมีบุตรถึง ๙ คน แต่ลูกทุกคนท่านก็เลี้ยงด้วยสองมือน้อยๆ อกอุ่นๆ พร้อมหัวใจอันบริสุทธิ์ของท่านถึงแม้แม่จะเหนื่อยยากสักเพียงใด ข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินแม่ปรียากบ่นถึงความยาล้าบานั้นเลย ท่านประกอบประหังมธุแลลูกทุกคนจนเติบโตใหญ่พร้อมทั้งให้การศึกษาศึกษาสูงสุดเท่าที่ลูกทุกคนจะเรียนได้ ข้าพเจ้าจึงคิดว่าเกิดมาในชาตินี้ข้าพเจ้ามีบุญเหลือเกินที่ได้เกิดมาเป็นลูกของแม่ แม่คือชีวิต แม่คือกำลังใจ แม่คือน้ำบ่อใหญ่ที่ทำให้ข้าพเจ้าชุ่มชื้นกายใจตลอดเวลา

เมื่อข้าพเจ้าแต่งงานมีครอบครัว หัวหน้าครอบครัวของข้าพเจ้าก็เป็นดีมีความขยันขันแข็งมีความรับผิดชอบต่อครอบครัวอย่างสม่ำเสมอ ท่านเป็นผู้แนรมิตให้โรงเรียนของข้าพเจ้าเกิดความสวยงามดงามด้วยแม่ไม้ต่างๆ นานาพันธุ์ ซึ่งสามารถสร้างคุณค่าสทางธรรมชาติและสร้าง

สภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนของข้าพเจ้าเลยทีเดียวนะ และที่สำคัญที่สุดคือท่านเป็นผู้คอยให้กำลังใจ และเป็นผู้คอยช่วยเหลืออยู่เบื้องหลังแห่งความสำเร็จของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงคิดว่าในอดีตข้าพเจ้าคงทำความดีไว้ผลแห่งบุญและความดีนั้นจึงมาช่วยคำคุณให้ชีวิตของข้าพเจ้ามีแต่ความสุข ด้วยเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงตั้งปณิธานไว้ว่าไม่ว่าจะเป็นงานบุญงานกุศลใดๆ หากข้าพเจ้าไม่ติดภารกิจข้าพเจ้าจะไปร่วมงานนั้นๆ ให้ได้โดยตลอดหากติดภารกิจที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ข้าพเจ้าจะฝากปัจจัยไปร่วมงานบุญนี้อย่างสม่ำเสมอ ถึงแม้ข้าพเจ้าจะทราบว่าหากการฝากไปทำบุญนั้น บุญที่ได้รับจะไม่เต็มร้อย ข้าพเจ้าก็ยังเต็มใจที่จะทำ เพราะข้าพเจ้าคิดอยู่เสมอว่าการทำดี คิดดี อยู่ตลอดทุกเสี้ยววินาทีก็สามารถทำให้จิตใจของข้าพเจ้าดีได้ตลอดเวลา ข้าพเจ้าจึงพยายามเก็บสะสมบุญไว้ทีละเล็กละน้อย ถึงแม้ว่าจะไม่เป็นบุญอันยิ่งใหญ่มหาศาลเหมือนบุญของแม่ที่ได้ปฏิบัติก็ตาม

ในส่วนของเรื่องบุญกุศลนี้ข้าพเจ้ามีความภูมิใจว่าตั้งแต่เกิดมาจนถึงวันนี้ข้าพเจ้ายังไม่เคยสัมผัสกับการฆ่าสัตว์เพื่อนำมาบริโภคเลย ชีวิตของปลาตัวน้อยๆ หรือแม้กระทั่งเปิดไก่ ข้าพเจ้ายังไม่รู้เสียด้วยซ้ำไปว่าเขามีวิธีการฆ่ากันอย่างไร นี่เองกรรมที่เขาวางการไม่เบียดเบียนกันทำให้เกิดสุข ข้าพเจ้าไม่เคยเบียดเบียนสัตว์น้อยใหญ่ ชีวิตของข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมา ข้าพเจ้าจึงไม่เคยป่วยเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลใดๆ เลยนอกจากการคลอดบุตรทั้ง ๔ คนของข้าพเจ้าเท่านั้น ความจริงในข้อนี้ ข้าพเจ้าจึงมีความศรัทธา และเชื่อมั่นในคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า **การไม่เบียดเบียนกันเป็นสุขในโลก** ข้าพเจ้าจะขอปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธองค์ไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่

จากการตั้งใจทำดีอย่างสม่ำเสมอของข้าพเจ้า จึงทำให้ข้าพเจ้าประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานที่ข้าพเจ้าบริหารอยู่คือ โรงเรียนบรรจงรัตน์ หลักในการบริหารงานข้าพเจ้าคิดอยู่เสมอว่าหากข้าพเจ้าให้ในสิ่งที่ดีๆ กับเพื่อนร่วมงานแล้ว ผลแห่งการให้นั้นก็ก็จะกลับมาหาข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าต้องใช้ความอดทนอดกลั้นทำให้ได้กับเพื่อนร่วมงานทุกคน เพราะข้าพเจ้าคิดว่ามนุษย์คือธรรมชาติอย่างหนึ่งในอดีตต้องมีเสีย ในเสียเขาต้องมีดี ข้าพเจ้าจึงพยายามมองแต่ในแง่ดีๆ ของเขา และพยายามหาวิธีการขจัดข้อเสียของเขาออกไปโดยไม่ให้เขารู้ตัว เมื่อชีวิตของเพื่อนร่วมงานเรามีความสุข เขาก็จะมีความสุขสนุกกับการทำงาน ซึ่งผลแห่งการมีความสุขกับการทำงานนี้มันจะส่งผลไปยังผลผลิตของข้าพเจ้าคือนักเรียน ในส่วนนี้ข้าพเจ้ามีความภาคภูมิใจเป็นอย่างมากที่สามารถสร้าง ผลผลิตได้อย่างมีคุณภาพ เพราะนักเรียนของข้าพเจ้ามีคุณภาพทางการศึกษาที่ดีสามารถประสบความสำเร็จภายหลังจบการศึกษาจากโรงเรียนของข้าพเจ้าและไปประกอบอาชีพมี

หน้าที่การงานที่มั่นคงในสถานที่ต่างๆ ทั่วไป สำหรับตัวข้าพเจ้าเองไม่สามารถจำลูกศิษย์ของข้าพเจ้าได้ทั้งหมด แต่เมื่อลูกศิษย์กลับมาแสดงมุทิตาจิตต่อข้าพเจ้าจึงทำให้ทราบได้ว่าศิษย์แต่ละรุ่นเป็นอะไรกันบ้าง บางคนเป็นอัยการ เป็นทหาร เป็นตำรวจ เป็นพ่อค้า เป็นแพทย์ เป็นพยาบาล เป็นนักธุรกิจทั้งในและต่างประเทศ สิ่งเหล่านี้ทำให้ข้าพเจ้าภูมิใจเปรียบเสมือนยาชูกำลังที่ข้าพเจ้าไม่ต้องรับประทานแต่สามารถทำให้ ร่างกายจิตใจของข้าพเจ้าเข้มแข็ง จนสามารถปฏิบัติงานสั่งสอนลูกศิษย์รุ่นใหม่ๆ ให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพของประเทศชาติได้อีกต่อไป

สิ่งที่น่าภาคภูมิใจมากที่สุดของข้าพเจ้าอีกอย่างหนึ่งคือ การได้รับเมตตาจิตจากพระราชสุทธินิพนธ์มงคล (หลวงพ่ोजรัญ) แห่งวัดอัมพวัน ข้าพเจ้าไม่เคยไปกราบนมัสการท่านเลย เคยแต่ได้ยินกิตติศัพท์ของท่านว่าเป็นพระสุปฏิปันโน อยู่ที่จังหวัดสิงห์บุรี มีครูท่านหนึ่งในโรงเรียนของข้าพเจ้าเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อดีไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดของหลวงพ่อดี หลวงพ่อดีสอบถามถึงสถานที่ที่ครูของข้าพเจ้าทำงานอยู่ เขาได้ตอบหลวงพ่อดีว่าสอนอยู่ในโรงเรียนบรรจจรัตน์ หลวงพ่อดีฟังแล้วสงบนิ่งไปสักครูหลวงพ่อดีจึงได้บอกกับครูท่านนั้นว่า คราวหน้ามารับทุนจากหลวงพ่อดี หลวงพ่อดีให้ทุนการศึกษาแก่นักเรียนที่โรงเรียน ๑๐,๐๐๐ บาท เมื่อครูท่านดังกล่าวรับทุนจากหลวงพ่อดีท่านให้ข้าพเจ้าทำไม ให้มาเพื่ออะไร เมื่อได้รับคำชี้แจงข้าพเจ้าจึงตั้งใจว่าจะนำเงินจำนวนนี้ไปจัดตั้งเป็นกองทุน โดยขออนุญาต พระเดชพระคุณหลวงพ่อดีตั้งชื่อกองทุนนี้ว่า “กองทุนการศึกษาพระราชสุทธินิพนธ์มงคล” และหลังจากนั้น ข้าพเจ้าก็ได้รับเมตตาจากท่านหลวงพ่อดีมาโดยตลอด วันหนึ่งหลวงพ่อดีท่านมาทำกิจธุระที่จังหวัดลพบุรี ท่านจึงถือโอกาสแวะเข้ามาเยี่ยมเยียนโรงเรียนของข้าพเจ้า หลวงพ่อดีท่านไม่เคยลืมนอบน้อมนมัสการไทยเลย ไปแวะเยี่ยมเยียนใครต้องมีของไปฝากบ้านเรือนนั้น ข้าพเจ้าได้รับขนมเปียะของฝากจากเมืองสิงห์บุรีถึง ๑๐ อัน จากหลวงพ่อดี ท่านบอกว่ากินแล้วดี กินแล้วร่าเริง ข้าพเจ้าคิดว่าคำๆ นี้คงเป็นอุบายสอนใจอะไรข้าพเจ้าสักอย่างแน่นอน ข้าพเจ้าจึงรู้สึกปลาบปลื้มใจในเมตตาจิตของหลวงพ่อดีเป็นอย่างมาก ภายหลังที่ข้าพเจ้ากราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่อดี และนิมนต์หลวงพ่อดียังอาสนะที่จัดเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว หลวงพ่อดีท่านได้กล่าวกับข้าพเจ้าว่าโรงเรียนสวย สะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อยดี มีอย่างหนึ่งที่หลวงพ่อดีจะมอบให้แก่ข้าพเจ้าคือ “ไม้มงคล” ท่านได้บอกกับข้าพเจ้าว่าหากว่างเมื่อไรให้ไปรับไม้มงคลด้วยตนเอง แล้วนำมาตอกลงบนพื้นไม้ของโรงเรียนทั้ง ๔ มุมด้วยตนเอง ข้าพเจ้ารับคำพร้อมกราบนมัสการหลวงพ่อดี หลังจากนั้นหลวงพ่อดีจึงเดินทางกลับวัด ข้าพเจ้า แอบดีใจอยู่ลึกๆ ว่าวันนี้หลวงพ่อดีมีเมตตาต่อข้าพเจ้า และโรงเรียนบรรจจรัตน์มากเหลือเกิน นอกจากจะแวะมาเยี่ยมเยียนนำขนมมา

ฝากซึ่งข้าพเจ้าได้มอบให้บุคลากรทุกคนในโรงเรียนได้รับประทานอย่างทั่วถึง พร้อมกันนี้ท่านยังจะกลับไปทำไม้มงคล เพื่อให้เกิดสิริมงคลต่อข้าพเจ้าและโรงเรียนของข้าพเจ้าอีกด้วย หลังจากวันนั้นเป็นต้นมาข้าพเจ้าก็มีงานยุ่งต่อเนื่องกันมาโดยตลอดจนลืมการรับปากว่าจะไปรับไม้มงคลจากหลวงปู่เสียดสนิท จนกระทั่งคุณครูที่เป็นศิษย์หลวงปู่ได้มาติดต่อข้าพเจ้าก็ได้แต่ตอบไปว่ายังไม่ได้ไปรับเลย ไม่ค่อยว่างตอนนี้นะงานยุ่งมาก ใจของข้าพเจ้าคิดอยู่กับตนเองอยู่เสมอว่าสิ่งที่เป็นมงคลจะไปรับเมื่อไรก็ต้องเกิดมงคลเสมอ โดยที่ข้าพเจ้าไม่เคยสนใจอะไรเลยว่าสิ่งที่หลวงปู่จะมอบให้แก่ข้าพเจ้านั้นจะสามารถเป็นเกราะป้องกันภัยให้แก่ข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าเองทราบมาจากผู้ที่เคารพรักว่าหลวงปู่ไม่เคยทำวัตถุมงคลนอกจากลูกศิษย์ขออนุญาตทำเพื่อเก็บไว้บูชาเท่านั้น ซึ่งเรื่องนี้อาจจะเป็นเพราะว่าข้าพเจ้าไม่ค่อยเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรมก็อาจเป็นได้ ข้าพเจ้าไม่เคยได้รับผลของอกุศลกรรม ซึ่งผลนี้จะปรากฏกับมนุษย์ทุกคนที่เกิดมา เวียนว่าย ตาย เกิด ในโลกมนุษย์นี้ ผลแห่งกรรมทุกคนจะต้องได้รับทั้งกรรมดีและกรรมไม่ดี กล่าวคือ หลังจากนั้นไม่นานนัก คือวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ ข้าพเจ้าต้องตื่นขึ้นมากลางดึก ปลุกสามีว่าข้าพเจ้าไม่ไหวแล้วไม่รู้เป็นอะไรหายใจไม่ค่อยออกช่วยพาข้าพเจ้าไปโรงพยาบาลที สามีได้ส่งข้าพเจ้าไปที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในลพบุรี แต่แพทย์ไม่สามารถแก้ไขอาการป่วยของข้าพเจ้าในครั้งนี้ได้ คุณรำพึง ศิริพานิชกร ซึ่งข้าพเจ้าเคารพรักมากเทียบได้กับพี่สาวคนหนึ่งของข้าพเจ้าเลยก็ว่าได้ ท่านได้ปรึกษากับสามีของข้าพเจ้าเพื่อนำส่งข้าพเจ้าเข้าทำการรักษายังโรงพยาบาลที่กรุงเทพฯ ซึ่งการเดินทางไปรักษาครั้งนี้ได้ต้องใช้รถของโรงพยาบาลส่งตัวข้าพเจ้า ในขณะที่เดินทางข้าพเจ้ามีอาการอึดอัดหายใจไม่ค่อยออก ข้าพเจ้าคิดในใจอยู่คนเดียวว่า ข้าพเจ้าไปทำอะไรไว้กับใครหรือเปล่าหนอ ซึ่งการเจ็บป่วยในครั้งนี้แทบเอาชีวิตไม่รอด เป็นการป่วยหนักและสาหัสครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิตของข้าพเจ้าเลยก็ว่าได้ แพทย์บอกกับสามีและลูกๆ ของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นเนื้องอกบริเวณต่อมหมวกไต ก้อนใหญ่มาก ซึ่งโรคนี้แพทย์บอกว่าคนไข้มิมีโอกาสที่จะเป็นเพียงหนึ่งในล้านคนเท่านั้น ซึ่งหนึ่งในล้านคนนั้นบังเอิญเป็นข้าพเจ้าพอดี แพทย์ต้องตัดสินใจผ่าตัดนำก้อนเนื้องอกนั้นออกจากต่อมหมวกไตของข้าพเจ้า การผ่าตัดในครั้งนี้แพทย์ให้ความหวังกับข้าพเจ้า ๕๐:๕๐ เปอร์เซนต์เท่านั้น สามีและลูกๆ ของข้าพเจ้าว่าลุ้นใจเป็นอันมาก เขาไม่เคยบอกข้าพเจ้าแต่ดูจากแววตาแล้ว ข้าพเจ้าเข้าใจจิตใจของสามีและลูกๆ ได้ทันทีว่าห่วงใยข้าพเจ้า จำได้อย่างแม่นยำว่าก่อนที่ข้าพเจ้าจะเข้าห้องผ่าตัดนั้น มีญาติพี่น้องบุคคลต่างๆ หลายระดับมาเยี่ยมเยียนให้กำลังใจต่อข้าพเจ้ามากมาย ข้าพเจ้าพยายามควบคุมสติยกมือไหว้ขอบคุณผู้มาเยี่ยมข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังแอบเห็นน้ำตาของบางคนที่มาเยี่ยมข้าพเจ้าเลย เขาคงเห็นใจข้าพเจ้าก็เป็นได้ เพราะในชีวิตเขาเหล่านั้นเคยเห็นแต่ข้าพเจ้ายิ้มแย้มแจ่มใสไม่เคยเห็นข้าพเจ้านอนเจ็บป่วยอย่างนี้ ข้าพเจ้ายังคิดอยู่ในใจว่าหากครั้งนี้ข้าพเจ้าเป็นอะไรก็ไม่เสียใจเลย

เพราะจากผลบุญที่ข้าพเจ้าได้กระทำไว้ส่งผลให้ข้าพเจ้าเห็นน้ำใจของบุคคลต่างๆ หลายระดับที่มาเยี่ยมข้าพเจ้ามิได้ขาด หลังจากนั้นก็มีคุณครูมาบอกข้าพเจ้าว่าให้ตั้งใจภาวนาพุทธโธในใจในให้ตลอด หลวงพ่อจรัญจะแผ่เมตตาสมาธิจิตมาให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ปฏิบัติตามแต่ภาวนาได้ไม่กี่คำก็หลับไปเพราะฤทธิ์ยาที่พยาบาลนำมาให้ และไม่รู้สึกตัวไปนานเท่าไรไม่ทราบได้ มารู้ตัวอีกครั้งเมื่ออาการเริ่มดีขึ้น สามิและลูกๆ คงตื่นตันใจที่ข้าพเจ้าปลอดภัยจากการผ่าตัดในครั้งนี้ ข้าพเจ้าไม่รู้เลยด้วยซ้ำไปว่าขณะที่ข้าพเจ้าเข้ารับการผ่าตัดนั้น ท่านมีเมตตาแผ่สมาธิจิตมาให้แก่ข้าพเจ้า ตลอดเวลาที่ทำกรผ่าตัดส่วนแม่ของข้าพเจ้าท่านได้สวดมนต์ นั่งสมาธิร่วมกับครูที่โรงเรียนของข้าพเจ้า จากผลของการปฏิบัติของพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญร่วมกับบุญของแม่ข้าพเจ้า คงเป็นอาณิสสงฆ์ให้ข้าพเจ้ารอดปลอดภัยมาได้เมื่อข้าพเจ้าหายดีข้าพเจ้าจึงได้รับทราบข้อเท็จจริงว่าก่อนวันที่ข้าพเจ้าจะเข้าทำการผ่าตัดสามิของข้าพเจ้าได้ไปรับไม้มงคลจากหลวงพ่อนำมาดอกไว้ทั้ง ๔ มุมของโรงเรียน สามิของข้าพเจ้าต้องอดทนเป็นอย่างมากในช่วงที่ข้าพเจ้าป่วย ท่านต้องเดินทางไปกลับลพบุรีเกือบทุกวัน เพราะใจหนึ่งท่านก็ห่วงข้าพเจ้าอีกใจหนึ่งท่านก็ห่วงงานของข้าพเจ้า ท่านคงว่ารุ่นใจมาก แต่ข้าพเจ้ายังไม่เคยได้ยินคำบ่นหรือคำปรารภใดๆ จากท่านเลย ส่วนแม่ของข้าพเจ้าร้องไห้จนน้ำตาแทบเป็นสายเลือด ท่านไม่ได้กินไม่ได้นอนเพราะความเป็นห่วงข้าพเจ้า แม่ท่านได้พูดกับครูที่โรงเรียนของข้าพเจ้าว่าหากสามารถแลกชีวิตกันได้แม่ของเจ็บป่วยหรือตายแทนลูกดีกว่าแม่แก่แล้ว ขอให้ลูกมีความสุขสบายไม่ต้องเจ็บป่วย เมื่อแม่เห็นลูกเจ็บป่วยแล้วมันทรมาณใจแม่ยิ่งกว่าแม่เจ็บป่วยเองเสียอีก

ข้าพเจ้าเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่า คำว่า “กรรม” นั้นเป็นคำกลาง แบ่งได้ออกเป็นสองทางคือกรรมดี กุศลกรรม และ กรรมชั่ว อกุศลกรรม หากเราสะสมกรรมดีไว้มากๆ เราก็จะพบแต่ความสุข ชีวิตของข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาจนถึงปัจจุบัน ข้าพเจ้าพบแต่ความสุขตลอดเรื่อยมาจนกระทั่งวันที่ข้าพเจ้าเจ็บป่วย ข้าพเจ้าจึงคิดว่าในอดีตชาติข้าพเจ้าคงไปเบียดเบียนทำร้ายสัตว์ไว้ครั้งใหญ่ จึงทำให้ข้าพเจ้าแทบเอาชีวิตไม่รอดกับการเจ็บป่วยในครั้งนี้ **หากไม่ได้บารมีของหลวงพ่ोजรัญ แห่งวัดอัมพวัน บุญของแม่ที่แผ่ไพศาลมาถึงข้าพเจ้า รวมถึงบุญที่ข้าพเจ้าได้สั่งสมมาโดยตลอดในปัจจุบัน สามารถส่งผลให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่เพื่อทำความดีต่อไปได้** ฉะนั้น ชีวิตที่เหลือของข้าพเจ้าต่อไปนี้ ข้าพเจ้าจะสะสมบุญไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อบุญนั้นจะได้คุ้มครองชีวิตของข้าพเจ้าไปตลอดกาล **นี่เองกรรมที่ความดีสามารถคุ้มครองชีวิตให้เกิดความสุขได้ ดังคำที่ว่า “ธรรมคุ้มครองชีวิต”**

วิมล ดุลากร